

THE IDENTITIES OF THE EGO AND ALTER-EGO IN LUCIAN BLAGA'S POETRY

Maria Dorina PAȘCA, Assistant Professor, PhD, University of Medicine and Pharmacy, Târgu-Mureș

Abstract: Finding psychological cues in Blaga's poetry is the matrix spiritual connotations that the word gets knowledge, giving endorsement, that makes the identity of the "great passage" does not become a burden. Thus, the moment of silence of Blaga's word, know his ego elements, which causes the soul to become brand alter-ego.

What does the poet do? He discover their knowledge paths, for "silence is my spirit" and the soul receives a continuous kneading this time, the identity of "Prundului of sins" also leaning "fate", it oscillates between "you are nothing and you're all" . And at this juncture own knowledge is a light designed to bring inner balance also giving beauty, peace, joy, and rigor.

Keywords: silence, soul, Ego, alter-ego, word, poetry

A găsi repere psihologice în poezia blagiană reprezintă acea matrice a științei cu care poți să:

„Sapă, numai, sapă, sapă,
până dai de stele-n apa”

(Sapă, frate, sapă, sapă- Vârsta de fier- 1940-1944),

fapt care certifică veșnica și eterna dorință a poetului de a cunoaște și a se cunoaște, stări cuprinse în necuprinsul lor, în șiruirea cuvintelor sale ce pot aduce **liniști și tăceri**.

Poetul pornește spre autocunoaștere de la **liniștea** care-l face să audă neliniști :

„Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună”

(Liniște-Poemele luminii-1919)

căci, continuând ilustrarea sonoră:

„În piept
mi s-a trezit un glas străin
și-un cântec cânta-n mine-un dor
ce nu-i al meu”

(Liniște-Poemele luminii-1919),

și-atunci, **Eu-l meu** prinde conturul tainic al vorbei nevorbite și-a șoaptei, neșoptite.

A te știi, tu cu Eu-l tău, este de multe ori **tăcerea** așternută printre visele ce dor și frământarea cunoașterii atunci când lumina n-adună numai zori, iar viața încremenită-n veșnicia ei, e stalactita.

Poetul Lucian Blaga trece a se autocunoaște prin însăși această comparație, spunând că:

„Tăcerea mi-este duhul-
și-ncremenit cum stau și pașnic
ca un ascet de piatră,

îmi pare
că sunt o stalactită într-o grotă uriașă,
în care cerul este bolta.”

(Stalactită-Poemele luminii-1919),

unde **eternitatea tăcerii** aduce duhul/sufletul în apogeul cunoașterii, aceea fiind liniștea pașnică a celui amintit, iar învelișul cerului pentru neputința izbăvirii noastre, e bolta peșterii din noi.

Spusa Eu-lui cu Eu-l însăși, este dialogul filosofic dintre „a fi” și/sau „a nu fi”, căci, precum **clipa tăcerii** spre cunoașterea ce în picurii de lumină aduce stropii de pace, așa și neputința de a nu mă înțelege pe mine însumi, mă încremenește, de fapt:

„Și împietresc în mine”

(Stalactita-Poemele luminii-1919),

elementul primordial fiind **acceptarea Eu-lui** și zbaterea lui precum de atâtea ori, **liniștea și tăcerea** o fac deopotrivă, dând clipei curgerea în eternitate, făcând din existență, cunoaștere.

A ști să taci, înseamnă a construi prin puterea gândului, puntea Eu-lui spre cunoaștere deoarece încercarea prin ideea neprevăzutului, poate răsturna infinitul neacceptării însăși a valorii tale, dând semnului, semn.

Sub forma **apropierii tăcerii de Eu**, Rafael Noica aduce prin decalogul matricei tăcerii, atât puțința cât și neputința de a medita asupra dobândirii liniștii sufletești prin tăcere, reliefând interferența cu achizițiile cognitive.

Astfel, **implicarea tăcerii** în tot ce este atât de aproape și apropiat cotidianului, poate deveni o conștiință determinând atitudini și conduite comportamentale ale propriului eu Deci:

1. Taci, dacă nu ai de spus ceva valoros.
2. Taci, atunci când ai vorbit destul.
3. Taci, până când îți vine rândul să vorbești.
4. Taci, până când ești provocat.
5. Taci, atunci când ești nervos și iritat.
6. Taci, atunci când intri în Biserică pentru ca Dumnezeu să-ți poată vorbi.
7. Taci, când pleci de la Biserică, pentru ca Duhul Sfânt să poată imprima în mintea ta, lucrurile pe care le-ai auzit.
8. Taci, când ești ispitit să vorbești.
9. Taci, când ești ispitit să critici.
10. Taci, când ai timp să gândești înainte de a vorbi. AMIN!

Și astfel, **tăcerea**, precum **lumina creată în ziua dintâi**, percepe înțelepciunea, dând Eu-lui dimensiunea cosmică a trupului tău, căci **a tăcea** e vorbirea cuvântului în tiparul duhului său, aparținându-ne, și pe care poetul îl definește pornind din grecescul psyche = **suflet** / spirit, poetul îl definește dându-i încărcătura specială astfel încât, dacă l-am privi într-o oglindă a introspecției, am intuit doar partea de neliniști, durere, frământare, drumuri, rană și chiar păcat.

În acest context, cele două poezii în care poetul zăbovește și vorbește cu **sufletul**, nu atrage atenția prin optimismul debordant cum ar putea fi posibil, ci din contră, suferința răzbate și-și pune amprenta pornind încă de la titlu :

Suflete, prund de păcate
Sufletul, s-apeleacă soartei

Suflete, prund de păcate aparută în contextul Corăbiilor, este la prima vedere un amalgam în care **sufletul** se caută prin cuvinte fiind totul sau nimic:

„Suflete , prund de păcate
 ești nimic și esti de toate. ”

unde metafora „prund de păcate” marchează identitatea de neputința a **sufletului**, ceea ce confirmă indecizia de a ne putea raporta la identitatea lumii, decizia fiind greu de luat:

„Roata stelelor, e-n tine
 și o lume de jivine.
 Ești nimic și ești de toate,
 aer, păsări călătoare,
 fum și vatră, vremi trecute
 și pământuri viitoare.”

lupta dându-se între stele și nori, fum și vară, liniști și neliniști , trecut și viitor ,ape și pământuri , tine și jivine , încercarea infimă de a găsi o **speranță** pentru **suflet** rămâne ca un lait-motiv , doar păsările călătoare putând întrupa ideea și împlini visul.

Zbuciumul continuă pentru că:

„Drumul tău nu e-n afară,
 căile-s în tine însuți”.

unde egoul, alter-egoul, sunt într-o perpetuă căutare. Poetul folosește din perspectiva psihologică, cuvântul **zbucium** și nu **zbatere** (pot să scap dacă mă zbat, mă agit, mă revolt) cel dintâi luând însă **măsura suferinței sufletului**, aici, vorbim de lupta, de neliniști, de neputința și totuși dorința de a găsi calea ce până la urmă sălășluiește în fiecare dintre noi, căci... eu sunt calea...

Și toată această suferință și frământare face ca liniștea să apară ca prim pas spre viitor el, cerul fiind marca spiritului:

„Iară cerul tău se naște
 ca o lacrimă din plânsu-ți”

unde fără durere și sacrificiu, **sufletul** nu poate fi pur și de aceea căutările și cuvintele încă nerostite în păcatul lor, sunt prundul din adâncul **sufletului** ce vrea totuși, spre liniștea lui chiar dacă e roată a stelelor, **speranța** precum cerul ce se va naște atunci când, păcătos fiind îți recunoști prin lacrima plânsului, **sufletul**. Și totuși, e scăpare căci nu e cenușă, iar el ,putând fi de toate, este, devenind spiritual ce-ți dă forța și tăria de a răzbate, zbuciumul nefiind în zadar, iar învingătorul prundului de păcate fiind tu însuți.

Ca un adagio, poezia **Sufletul , s-apeleacă soartei** aduce în prim plan covârșitoarea putere a sufletului, aceea **de a se apleca și îngenunchea în fața soartei**, fiind supus și milostiv, acceptând totul ca o forță a destinului cât și **putința de a copleși soarta**, dualitatea stând în modul de raportare a cognoscibilității la tipul de acceptare sau inacceptare a soartei.

Și toate acestea, cu izul versului popular – melodicitatea fiind dată de cadența ritmului și a rimei .În această stare :

„Sufletul s-apeleacă soartei
 jalea-l bate nu-l destramă”

puterea de a rezista atunci când jalea e unitatea de măsură a durerii și bate , dar nu-l destramă ,
tăria **sufletului** e cremene căci praf și pulbere nu-l face :

„Vântu-n ape face unde ,
bucură-te că nu-i rană”

în subconștientul nostru, vântul poate face valuri , unde , bucură-te că doar rănește dar nu-i
rană căci :

„Inima se mai frământă .
bântuită se întramă.”

zbuciumul interior, acel alter-ego face ca trăirea interioară să prindă totuși puterea și esența
eu-lui căci, inima, central iubirii și al vieții, se frământă, gândește, lucrează și caută înțelesuri,
iar toate acestea o fac mai puternică, o întăresc pentru ceea ce este și acel ceva necunoscut
care va veni într-o vreme nedefinită încă.

Și ca lait- motiv – vântul, purtătorul, solul, călătorul, căutătorul, **mai face o undă**:

„Vântu-n ape face-o undă,
unda-i undă, nu e rană”.

precum o atingere de avertizare a ceea ce **soarta și sufletul** pot sau nu pot uneli căci , atunci
când unda-i undă , nu e rană , nu doare iar sufletul nu jalește .

Mesajul celor două poezii – suflet pare că este înregimentat într-un dinainte știut
drum, cale al alter-egoului, **evadarea sufletului** fiind puțin probabilă dar totuși, puterea și
trăirea acestuia pot învinge totul astfel încă marca spiritului să mențină echilibrul între reușita
– soartă – puritate, dând sens vieții și rostului fiecăruia făcând rânduială pentru tot și de toate
în **suflet**, adresarea poetului fiind direct raportată printr-o armonie indestructibilă chiar și față
de vicii și atitudinile astrale, aceea de **sufletul ... suflete !**

Bibliografie

Blaga L. (1975) – *Ce aude unicornul*, Ed. Minerva, București

Blaga L. (2002) – *Nebănuitele trepte, texte alese: filosofice, poezie, teatru, proză*, Ed. Doina,
București

Blaga, L (1991) – *Poemele luminii*, Ed. Prometeu, București

Dicționarul de psihologie Larousse -1998 – Editura Univers Enciclopedic, București.